

μοσι (βλ. Πιν. Β). Ἡ ἐπιγραφή ἀνεγνώσθη καὶ εἰς δύο διαφόρους λίθους τοῦ ἐν Βερολίῳ μουσείου. ἐπ. Ζ. τάξ. ε. μ. 22 πλ. 16.

ε) Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαί, ἀνευ παραστάσεων.

527. Ἀρχαίκοις γράμμασι (βλέπε τὸ Πιν. Β) ΘΕΡΣΙΟΣ || ΕΜΙΣΑΜΑ || ΜΕΜΒΑΝ || ΟΙΓΕ (Θέρσιος ἐμίσμα μὴ μὲ ἀνοιγε) κάτωθι δεξιόθεν δελφίς, Θέρσιου (Θέρσιος ἢ Θερσίας) παρὰ Ηκυσανία 5, 9, 2. — Θέρσιος (ι) Ἀνθ. Παλ. 7. 649. — Φέρσις C. I. G. τόμ. 1 σελ. 40. ὥστε Θέρσις (ο) ἐνταῦθα, φαίνεται, τὸ πρῶτον ἀπεντάται. ἐπ. Β. τάξ. γ. μ. 8 1[2 πλ. 11 1[2 ὁ λίθ. ἀγάλτης, σκαραβαίος τοῦ Κ. Σαουζέρτ. ἤδη ἐν Βρατισλαβίᾳ.

528. Τετραγωνικαῖς γραμμασίς ἐπιγραφ. ἀντιστόφ. ΑΓΝΩΝ || ΕΡΜΗ ΠΑΙΣ | ΤΑ ΧΑΙΡΕΙ | Ν (Ἄγνων Ἑρμῆ πλεῖστα χαίρειν). ἐπ. Η τάξ. δ. μ. 11 πλ. 13. λίθ. σάρδιος.

529. ΕΙΚ || ΤωΡ. (τὸ Ε σεληνοειδές). ἐπ. Θ. τάξ. ε. μ. 4. πλ. 5 1[2.

530. ΚΕ ΒΟΗ || ΘΗ ΤΟΝ ΔΟΥΛΑ || ΟΝ ΣΟΥ ΑΡΤΑΒ || ΑΣΤΟΝ. (Κύριε, βοήθει τὸν δούλόν σου Ἀρτάβαστον· τὰ Β καὶ Σ σεληνοειδῆ) ἐπ. Θ. (τοῦ ΙΔ' αἰῶνος). τάξ. ε. μ. 16. πλ. 21. ὄρειχάλκινος δακτύλιος.

γ) Ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαί.

531. Ἄνθρ καθήμενος, ἐφ' οὗ Ἱερογλυφικά, ἐν οἷς φαίνεται καὶ ὄνομα· ἡ σφραγὶς ἀνήκει εἰς γυναῖκα διότι ἀνωθεν παρίσταται τὸ σῆμα ἡμισφαιρίου· τὸ μὲν σχῆμα εὐρητὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐν Θήβαις ὀβελίσκου, ἡ δὲ ἐποχὴ εἶναι πάντως παλαιότερα τῆς τῶν Πτολεμαίων. τάξ. δ. μ. 15 πλ. 11 μίγμα Αἰγυπτιακὴν μετὰ γανώματος πρασινολεούκου.

532. Ἱερογλυφικά ἐν οἷς περιέχεται ἐν ἑλλείψει τὸ ὄνομα βασιλέως τῆς ἡ. Θεβαϊκῆς δυναστείας. τάξ. δ. μ. 11 πλ. 10 μίγμα Αἰγυπτιακὴν ἐξ ἀπτης γῆς μετὰ πρασίνου γανώματος σκαραβαίος, τοῦ Π. Α. δαμοπούλου.

533. Ἐπιγραφή Ἱερογλυφικὴ, ἐν ἧ περιέχονται αἱ δύο κλεῖδες τοῦ Νείλου, σφραγὶς πτερωτῆ μὲ φέντ. κτλ. τάξ. ε. μ. 11, πλ. 15. λευκὸν Αἰγυπτιακὸν μίγμα, σκαραβαίος.

5) Ἐπίμετρον.

Χριστιανικαὶ παραστάσεις,

534. Προτομὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς δεξιάν, κατὰ τὸν μεσαιῶνα χαραχθεῖσα, ἐπ. θ. τάξ. ε. μ. 11. πλ. 10.

535. Προτομὴ ἀντωπὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κρατοῦντος τὸ εὐαγγέλιον ἢ στεφάνη εἰς τρία μὲν διηρημένῃ, ἀλλ' ἀνευ τῶν συνήθων γραμμάτων· ἐκατέρωθεν ΙC ΧC. μίμησης βυζαντινῆς εἰκόνος κατὰ τὸν μεσαιῶνα γενομένη. ἐπ. θ. τάξ. ε. μ. 37. πλ. 30.

536. Προτομὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς ἀριστεράν (νέον) τάξ. ε. μ. 15. πλ. 11.

537. α) ἀνωθεν προτομὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀντωπὸς ἀριστερόθεν ἢ Θεοτόκος, ὀρθία, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν

ἐπιγρ. Μ Γ. Θ ΟΥ. ἔμπροσθεν αὐτῆς ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὀρθίος, κλίνων τὴν κεφαλὴν· ἐπιγρ. Α Γ Δ Η.

β) ὄπισθεν + ΝΙΚΟΘΕ || ΟΥ ΣΦΡΑΓΙΣ || ΜΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙ || ΚΗΣ Σ ΧΡΙΣΤΟ. || ΤΕΚΟΥΣΑΝ ΚΑΙ || ΤΟΝ ΜΑΡΤΥ || ΡΑ ΦΕΡΕΙ. (Νικοθέου σφραγίς, μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, Ἰησοῦν Χριστὸν τὴν τεκοῦσαν καὶ τὸν μάρτυρα φέρει). ἐπ. θ. τάξ. Ε. μ. 32. πλ. 32. μολύβδινον ἐκτύπωμα.

Σημ. Χριστιανικὴ ἐπιγραφή εἶναι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 530. — Ἐνταῦθα τὸ Β καὶ Σ σεληνοειδῆ, τὸ ΟΥ καὶ τὸ ΤΟ ἐν μονογράμματι.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΜΙΛΤΩΝΟΣ.

—ο—

Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Β', ὅτε ὁ μὲν καθολικιστὴς ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν ἀνέβλεπεν εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Ἑδράκου, οἱ δὲ φιλόδοξοι καὶ οἱ θεολόγοι συγκατέβαινον εἰς τὰς ἀσωτείας τοῦ βασιλέως, καὶ προσήλθον τὰ βλέμματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῶν χαρίτων ἃς ὑπέσχετο πρὸς αὐτοὺς Ἰακώβος ὁ Β', εὐτελής τις γέρον κατώκει μικρὰν οἰκίαν παρὰ τὸ Οὐεστμινστερον. Ὁ τυφλὸς καὶ προγεγραμμένος οὗτος γέρον, ὁ δημοσιεύσας πολλὰ συγγράμματα καὶ μετασχὼν τῶν πολιτικῶν κινήσεων τῆς Ἀγγλίας, ὠνομάζετο Ἰωάννης Μίλτων. Καὶ ἡ μὲν φιλολογικὴ αὐτοῦ φήμη δὲν ἦτο μεγάλη, τὸ δὲ ὄνομά του εἶχε στιγματισθῆ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων του. Εὐάριθμοι τινες ἄνδρες εἶχον μαντεύσει τὴν μεγαλοφυίαν του, οἱ ἄλλοι ὁμῶς τὸν ἐλησμόνον, ἢ τὸν ἐνθυμοῦντο ἐπίστα δια νὰ τὸν μισήσωσιν ἔτι μᾶλλον.

α Ὁ Ἰωάννης Μίλτων, ἔγραψέ τις ἐξ αὐτῶν, ἦτο ἄξιός νὰ καταταχθῆ μετὰ τῶν ἡμετέρων γνωστοτέρων ποιητῶν· ἀλλ' ἡ φήμη του ἐσθῆθη ὡς φλόξ, καὶ τὸ ὄνομά του θέλει ὄξει μετ' αὐτόν· διότι ὁ διακεκριμένος οὗτος προδότης, ὁ ἀσεβὴς, τὸ τέλος τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ μακαρίου μάρτυρος Καρόλου τοῦ Α'. υ

Τοιαῦτα ἐσκέπτοντο περὶ Μίλτωνος ὅτε ὁ δοῦξ τοῦ Ἑδράκου, ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰακώβου τοῦ Β', οἰστρηλατούμενος ὑπὸ ἰδέας ἀξίας τυράννου καὶ αἰτίληματος κακεντρέχεις, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πτωχὸν καὶ ἀήματον ποιητὴν. Εὔσε δὲ αὐτὸν μόνον καὶ ἐγκαταλείμενον ἐντὸς διαματίου καταφρέοντος πανταχόθεν, καὶ καθήσας πλησίον του, συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ, λησμονήσας ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ ἡγεμόνος καὶ ἀντιπάλου πολιτικοῦ εἰς ὄπαδόν τοῦ Κρόμβελ, ἦτο ὑβρὶς μεγίστη καὶ ἀσκόπος συγχρόνως πρὸς ἄνθρωπον δυστυχήσαντα. Ὁ Μίλτων, διδάχθεις ὑπὸ μακρᾶς σειρᾶς δυστυχημάτων, ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ ἀπλότητος, εὐγενίας καὶ ἀξιοπροπειίας· ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀνδρός

συνέντευξις τοῦ δουκὸς τοῦ Έβουράκου, δὲν ἐμάλαξε τὴν βάρβαρον τοῦ ψυχῆν διότι τὴν ἐπιούσαν εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ τὸν βασιλέα:

— Διὰ τί συγχωρεῖς νὰ ζῆ ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος Μίλτων;

— Ἐπιμορήθη ἀρετὰ, ἀπεκρίθη Κάρολος ὁ Β΄, ἀνὴρ μὲν βάρυτος καὶ θηλυδρίας ἀλλὰ σώζων αἰσθήματα τινα φιλόφρονος εἶναι πτωχὸς, γέρον καὶ τυφλός.

Τὸ 1689 ἔτος, στίχων τις ἐκδότης ἔγραψε ταῦτα « Ὁ Μίλτων εἶναι ποιητὴς ἔχων μὲν τινα ἀξίαν ἀλλὰ πολὺ κατώτερος τῶν ἡμετέρων συγγραφέων τῆς δευτέρας τάξεως. »

Μεταξὺ οὗτως τῆς τάξεως κατ' αὐτοῦ καταρροῆς, ὑπῆρχον καὶ τινες ἐκτιμῶντες δεόντως τὸν γέροντα ποιητὴν. Πολλοὶ Ἴταλοὶ ἔστειλον πρὸς αὐτὸν τὰ συγγράμματά των, καὶ στίχους ποδὲ τιμὴν του· ἀλλ' ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς τὸν ἐβιάζει καὶ ὡς κακὸν ποιητὴν καὶ ὡς κακὸν πεζογράφον. Ὁ δῆμιος, συναθροίζων τὰ πεζὰ συγγράμματά του, παρέδιδεν αὐτὰ τῷ πυρὶ.

Πρῶτος ὁ ἀποδοὺς δεκαοσὺν ἢ τινα, εἰ καὶ ἀτελή, πρὸς τὴν μεγαλοφυίαν τοῦ Μίλτωνος, ὑπῆρξεν ὁ Ἄδδισων, ἐξήκοντα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ.

Ὅτε ἀπέθανεν, ὀλίγοι τινὲς φίλοι του ἦσαν περὶ αὐτὸν, φίλοι ἐξ ἐκεῖνων οἵτινες παραμυθῶσαι τὴν ἐλαστότητα διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην τῆς ὁποίας γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔθμα, καὶ διὰ τὴν λήθην εἰς ἣν καταδικάζουσιν αὐτὸν οἱ σύγχρονοι.

Παράδειγμα λυπηρότατον τῆς λήθης ταύτης εἶναι τὸ μεταξὺ τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ βεδλιουπόλου Σίμωνος συμβόλαιον. δι' οὗ ἐπωλήθη Ὁ Ἀπολωλὼς Παράδεισος.

Περιεργείας ἕνεκα παραλήτομεν τοῦτο ἑντάλλα:

« Συμβόλαιον γεόμενον μεταξὺ τοῦ Κ. Μίλτωνος καὶ τοῦ Κ. Σίμωνος, τὴν 27 Ἀπριλίου 1627.

Ὁ ρηθὲς Ἰωάννης Μίλτων, εὐγενὴς, ἀντὶ πέντε λίρῶν στερλιῶν, (δρ. 1401) οἵτινες πληρωθήσονται σήμερον πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Σίμωνος, τυπογράφου, καὶ πολλῶν ἄλλων ὠφειλημάτων ἕνεκα ἀναφέρονται ἐν τῇ παρόντι συμβολαίῳ, ἔδωκε, παρεχώρησε καὶ ἀνῆκε, καὶ διὰ τοῦ παρόντος δίδει, παραχωρεῖ καὶ ἀφήσιν εἰς τὸν ρηθέντα Σαμουὴλ Σίμωνα, τοὺς κληρονόμους καὶ τοὺς ἔχοντας συμφέρον, τὸ βιβλίον, τὸ ἀντίγραφον ἢ τὸ χειρόγραφον τοῦ ποιήματος τοῦ Ἐπιγραφομένου. Ὁ Ἀπολωλὼς Παράδεισος, ἢ ὁποιοῦνδήποτε ἄλλον τίτλον κέρροντος, ὡς καὶ τὴν τελείαν ὠφειλήν καὶ τὸ κέρδος ἅτινα ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσιν ἢ ἦθελον προκύψαι. Ὁ ρηθὲς Μίλτων συναινὸν διατεταυτον καὶ τοὺς κληρονόμους του ἢ τοὺς ἔχοντας συμφέρον, νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν ρηθέντα Σίμωνα, τοὺς κληρονόμους του καὶ τοὺς ἔχοντας συμφέρον, τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν τῶν ὠφειλημάτων ταύτων, καὶ τὴν ἰσοκτεσίαν, ἄλλων τῶν γεννησάντων ἐκδόσεων, χωρὶς ποτε οὐδεὶς κληρονόμος τοῦ ρηθέντος Μίλτωνος ἢ ἔχων συμφέρον νὰ ἀπατήσῃ ἀποζημιώσεις παρὰ τοῦ ρηθέντος Σίμωνος. Γίνεται ὁσαύτως γνωστὸν ὅτι ποτὲ ὁ ρηθὲς Μίλτων δὲν θέλει συγκαταβῆ νὰ τυπωθῆ ἢ δημοσιευθῆ ὅλον τὸ ποίημα τοῦτο ἢ μέρος αὐτοῦ πρὸς ζημίαν του καὶ ἀνευ τῆς συγκαταβίσεώς του. Ὅθεν πέντε ἄλλαι λίραι θέλουσιν ἐγγχειρισθῆ πρὸς τὸν ρηθέντα Μίλωνα ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Σίμωνος, εἰς νομίσματα κατὰ Ἀγγλικά, ἕταν γίλια καὶ τριακόσια ἀντίτυπα τοῦ ρηθέντος συγγράμματος, τυπωθέντα, πωληθῶσι καὶ διανεμηθῶσι εἰς τὸ δημόσιον· καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς τρι-

της ἐκδόσεως τῶν τριακοσίων ἀντιτύπων, καὶ πέντε ἄλλαι λίραι θέλουσι μεταρθῆ. Αἱ τρεῖς εἰρημέναι πρώται ἐκδόσεις δὲν θέλουσιν ὑπερβῆ τὰ γίλια πεντακόσια ἀντίτυπα, καὶ ὁ ρηθὲς Σίμων, θέλει προθύμως ὀρκισθῆ ἐνώπιον οὐτινος ἀνῆκει, ὅτι ἐν ἐτύπωσι πλείοτερα ἀντίτυπα τῶν ρηθέντων. Εἰς πίστωσιν τούτων τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἔθεσαν τὰς σφραγίδας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἔγγραφου τούτου, κατὰ τὴν ρηθείσαν ἡμέραν καὶ τὸ ἔτος.

Ἡ Ἰωάννης Μίλτων. Ἰωάννης Φίσερ.
 Ἡ Ρόβερτ Γρήν,
 μάρτυρες. »

Τοῦ ἀποδείξεις Ἰλιερά γρησιμεύουσα εἰς ἀπάντησιν ἐκεῖνων οἵτινες θεωροῦσι τὴν μεγαλοφυίαν ἀπογρῶντος ἀποδομένην, καὶ ὑπερβολικὰ τὰ πικρὰ καὶ δίκαια παράπονα τῶν ὑπερασπιστῶν της. Οἱ ἀκόλαστοι ποιηταὶ τῆς αὐλῆς Καρόλου τοῦ Β΄, τὰ πολιτικὰ στηρίγματα τοῦ δεσποτισμοῦ τοῦ Κρόμγουελ ἦσαν πλουσιώτερα τοῦ Μίλτωνος. Καὶ τῶντι, ἀξία βραδέως φθάνει, ἢ βραδέως κατακτεῖ τὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκει.

Καὶ ἔλην τὴν δεκάτην ὕγδον ἑκατονταετηρίδα, μῶλις ὀλίγοι τινὲς ἐπεδοκίμαζον τὸν μέγαν τοῦτον ποιητὴν, καὶ ὀλίγιστοι ἀνεγίνωσκον τὰ συγγράμματά του. Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ 1789 ἔτος ὁ τε Μίλτων καὶ ὁ Δάντης κατέκτησαν τὴν κοινὴν ψήφον. Τὸ πῦρ τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν εἶχε διαβρυθμίσει τὸν νοῦν τῶν δύο τούτων ποιητῶν. Τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν πάθη, ἐγρησίμευσαν πρὸς αὐτοὺς ὡς τύπος τοῦ αἵμου καὶ τῶν φρικτῶν αὐτοῦ βασανιστηρίων. Καὶ ὁ μὲν Μίλτων εἶναι μᾶλλον γραφικὸς, ὁ δὲ Δάντης δημιουργός· ὁ πρῶτος ποιικίλλει τὰ χρώματά του, ὁ δεύτερος πλάττει ἀγάλματα. Ἄν ὁ Μίλτων πλανᾶται ἐνίοτε ἐντὸς τοῦ σκότους, ὁ Δάντης παρεκτρέπεται εἰς ὑπερβολὰς. Ὁ Μίλτων θέτει ἀπέναντι τοῦ ἀναγνώστου ἀπέραντον διάστημα, ὁ Δάντης εἶναι συχνάκις ἰσχυρότερος καὶ χαρακτηριστικώτερος. Ὁ Μίλτων ὑπῆρξεν ὡς ὁ Δάντης ἀνὴρ πολιτικός, ἐραστὴς καὶ ποιητὴς, ἀμφοτέρων δὲ καὶ οἱ ἐρωτες καὶ τὸ πολιτικὸν στάδιον ἦσαν δυστυχῆ. Ὁ Δάντης ἐσορισθεὶς ἐστερεῖτο καὶ τοῦ ἐπιουσιου, ὁ Μίλτων ἐπέζησε τῆς μερίδος του, ἐστερεθῆ τῆς ὁρασεῖός του, δὲν εἶχε πλέον αἰσθητικὴν ὄλοι οἱ φίλοι του, ἔδωψαν τὴν λαίμηκτόμον διὰ τοῦ αἱματός των, ἐσ ἑνάξον ἐντὸς τῶν φυλακῶν, ἢ ἐπήλθον ἄρτον εἰς τὰ ξένα. Κατετρέγετο ὑπὸ φθάνου αὐλῆς διεφθαρμένης καὶ λαοῦ ἀμαθοῦς, καὶ τὸν ἑδακτιλοδείκτου ὡς κακοῦργον, ἐνῶ ποιηταὶ ἀμαθεῖς, τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἦθη ἦσαν κατώτερα τῆς παιδείας των, ἀπέλαυον τῆς εὐνοίας καὶ τῶν ἀμειβῶν τῆς ἐξουσίας.

Περὶ τὴν μεγαλοπρεπή, καὶ ἀγνήν, καὶ καθαράν, καὶ οὐρανίαν μουσαν τοῦ Μίλτωνος, πλήθος σατυρῶν ἀσέμων καὶ μαινάδων ἀσελγῶν ἐπεδίδοντο εἰς ἀποτρόπαια ὄργια, καὶ τὰ ἀκόλαστα αὐτῶν ἄσματα κατέκρινον τὴν μελίρροτον ἐκείνην φωνὴν τὴν ὁποίαν οἱ μέλλοντες αἰῶνες ἐμελλον μόνοι ν' ἀκούσωσιν. Ἡ μουσα συνέστειλε τότε τὰς πτέρυγας της, συνήγαγεν ἑαυτὴν, καὶ ἡ ἁρμονία τῶν ἀσμάτων της ὑπῆρξεν

ὕπερ ποτε γλυκυτέρα, περιπαθεστέρα, ἐπουράνιος. Καὶ διὰ τὴν παρηγορηθῆναι, ἐδημιούργησε κόσμον ἰδανικόν. Τὸν Δάντην ἐξ ἐναντίας ὑπερκρέβισεν ἡ ἐξορία καὶ ἡ συμφορὰ, καὶ ἡ ἀδημονία αὐτοῦ μετεδόθη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πονήματά του. Ἡ τραγικότης τῶν στίχων, τῶν εἰκόνων, τῶν σκέψεων του, φαίνεται ἀπόρροια πάλης χαρακτῆρος ἀκάμπτου, τὸν ὁποῖον παροργίζει μὲν ἀλλὰ δὲν καταδαμάζει ἡ δυστυχία. Ἡ ἀυστηρότης τοῦ Μίλτωνος συγκρατᾶται διὰ τῆς θείας μελέτης καὶ θεωρίας, ἐνῶ ἡ τοῦ Δάντη μετέχει μανίας καὶ μισανθρωπίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ φυσιογνωμία τῶν δύο τούτων μεγάλων ποιητῶν εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν νοῦν των. Ἴδὲ τὸν Μίλτωνον· τὸ πρόσωπόν του εἶναι γαλήνιον καὶ μεγαλοπρεπές· οἱ μακροὶ βόστρυχοι τῆς κυρτανομένης κόμης του περικαλύπτουσι κεφαλὴν, ἥτις νῦν μὲν ὠμοιάζει κεφαλὴν ἀγγέλου,

αὐτὸν δὲ παντοδύναμος δὲν περιορίσθη εἰς μόνον τοῦ ἀνδρός τὴν πλαστοουργίαν· διὰ τί, ἀφοῦ κατώκησε τὸν οὐρανὸν δι' ἀρρένων ἀγγέλων, ἐπέληθεν αὐτῷ ὄρεξις νὰ νεωτερίσῃ βέτων γυναικας ἐπὶ τῆς γῆς; Ὡ γύναι! εὐάρεστον καὶ προσφιλὲς ἐλάττωμα τῆς φύσεως, σὺ κατέκλυσας τὴν γῆν διὰ συμφορῶν!

Τὴν κατὰ τῶν γυναικῶν τούτων πρόληψιν τοῦ Μίλτωνος δικαιολογεῖ ἄλλως ὁ δύστηνος χαρακτῆρ τῆς συζύγου του.

Περίεργος εἶναι ὁ γάμος του.

Ὅτε ἐσπούδαζεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Καντοβήργιας, ἐδάμεισε, εἰς τὸν Κ. Πάουελ, ἄγγλον εὐγενῆ κατοικοῦντα ἐκεῖ πλησίον, πεντακοσίας λίρας, τῶν ὁποίων τὴν ἀπόδοσιν εἰς μάτην ἀνέμεινε ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τελειώσας τὰ μαθήματα αὐτοῦ, ἐπεσκέφθη τὴν ὀφειλέτην διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ χρή-

Μίλτων.

πρεσβύτερος δὲ ἀποστόλου. Οὐδεμία δυσίρατος συστολή μυῶνων μεταβάλλει τὴν εὐρυθυμίαν τῶν χαρακτῆρων του· τὸ εὐρὸ μέτωπόν του, καὶ κατὰ τὴν προδοσκηκίαν αὐτὴν ἡλικίαν, μένει ἀβύρτιδωτον· τὰ ἀδρὰ χεῖλη του, διερμηνεύουσι γαλήνην ψυχῆς καὶ μελέτην βασιεῖαν· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του εἶναι κλειστοί, ὡς ἂν ἦσαν ὄλως προσηλωμένοι εἰς τὴν βέναν ἄλλου τινὸς κόσμου ἐν αὐτῷ ἀναπτυσσομένον.

Δύσκολον εἶναι νὰ ἐννοήσωμεν σήμερον ἀκριβῶς τὸν Μίλτωνον, διότι παρ' αὐτῷ ἐπικρατεῖ τὸ ἕρηκευτικὸν αἰσθητικόν, ἢ μᾶλλον τὸ θερηκευτικὸν πάθος εἰς ὑπατον βαθμὸν. Ἀκολουθῶν τὴν Γραφήν, θεωρεῖ τὴν γυναῖκα ὡς τὴν αὐτουργὸν τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων. Ὁ Ἀπολωλὸς ἄρα Παράδεισος παριστᾶ γνώμας καὶ ἐξείς ἄλλου αἰῶνος, πάντη ἐναντίας πρὸς τὰς ἡμετέρας. Τί ἠθέλομεν εἰπῆ σήμερον εἰς τὰς τῶν συγχρόνων ἐγράφε τὴν ἐφεξῆς περικοπὴν τοῦ Μίλτωνος;

ματά του. Ὁ Κ. Πάουελ εἶχε θυγατέρα ὠραιοτάτην, ἀναστραμμένην ἀριστοκρατικῶς, καὶ ἀγαπῶσαν τὸν ἀνεξάρτητον καὶ ἀνεκίμενον βίον. Ὁ Μίλτων, ἀντὶ τῶν δανείων του ἐνουμφεύθη τὴν νέαν κόρην τοῦ ὀφειλέτου. Οἱ χαρακτῆρες των ὅμως ἦσαν πάντη ἀντίθετοι· διότι ἐκεῖνη μὲν ἠγάπα τὴν μουσικὴν, τοὺς χοροὺς καὶ τὴν πολυτέλειαν, αὐτὸς δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας συνείλησε τὸν μεμονωμένον, καὶ μελαγχολικόν, καὶ ἀυστηρὸν, καὶ εὐσεβῆ βίον. Ἐνεκα τούτου ἡ Κυρία Μίλτωνος ὅπως μετὰ ταῦτα καὶ ἡ Κυρία Βύρωνος, ἀφῆκεν ὀλίγον μετὰ τὸν γάμον τὸν σύζυγόν της ἐπὶ προσάψει τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πατέρα της καὶ δὲν ἐπέστρεψε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ ἐνταῦθα δημοσιευμένη εἰκὼν παριστᾶ τὸν Μίλτωνον τυφλόν, ὑπαγορευόντα τὸν Ἀπολωλὸτα Παράδεισον εἰς τὰς θυγατέρας του.